

Je kunt dit en ik reis met je mee

Geliefd mens,

‘Jij en ik, steeds samen op weg.’ In deze eenvoudige woorden schuilt een diepe en veelzeggende betekenis. Samen op weg zijn betekent meer dan met anderen op reis zijn. Het betekent elkaar werkelijk zien, elkaar ontmoeten in verhalen en ervaringen, ondanks én dankzij onze verschillen. We zijn immers medereizigers op onze levenstocht. Het vraagt moed om jezelf open te stellen voor de ander en om geraakt te worden zonder meteen een oordeel klaar te hebben. Hierin ligt een gezamenlijke uitdaging en de kans om werkelijk en betekenisvol te verbinden.

Deze zondag staat tijdens de generatieontmoeting in het Nederlands Openluchtmuseum te Arnhem die verbinding centraal. Verschillende generaties komen samen, niet alleen om herinneringen te delen, maar vooral vanwege de ontmoeting en om van elkaar te leren. Juist in het delen van onze verhalen ontstaan begrip, empathie en diepgevoelde verbondenheid. Pas in verbinding met de ander krijgt ons verhaal betekenis. In die wisselwerking kan er, soms onverwacht, iets nieuws ontstaan.

Onze verbondenheid komt voort uit het besef dat alle leven deel uitmaakt van één mysterieus geheel; een bron van energie, van leven en liefde die aanwezig is in onszelf, in anderen en in alles wat leeft. De realiteit is echter weerbarstig, voelt vaak als wij-zij denken. Psychiater Dirk de Wachter sprak onlangs over de tendens naar individualisme, naar het eigen ‘ikkige bestaan, vooral in periodes van onzekerheid en spanning. Juist dán is het essentieel om actief de verbinding te zoeken, om te investeren in aandacht, zorgzaamheid en liefdevolle betrokkenheid bij elkaar. Investeren in verbondenheid levert het meeste rendement op in goede én in slechte tijden.’¹

Hoe zorgen we ervoor dat mensen en/of generaties niet langs elkaar heen leven waardoor er onvoldoende oog is voor de ander? Wat is er nodig voor oprechte belangstelling en luisteren naar elkaar? Verbinding maken met de ander begint bij mij. Als jij en ik onze idealen delen, kunnen ons denken, voelen en handelen wederzijdse inspiratie oproepen. Laten we elkaar ruimte geven om te ontdekken, fouten te maken, grenzen te verleggen en opnieuw richting te kiezen. Vertrouwen en bemoediging vormen de basis waarop we samen kunnen bouwen.²

Dichter Tom van Deel geeft ons een geruststellende gedachte mee als hij zegt dat de weg zich niet altijd vanzelf wijst. Dat er wegen zijn die zich verliezen in meer of minder doorzichtige zijpaden, in omhoog en omlaag zonder duidelijk doel. Maar er is altijd een weg, ‘want hoe dan ook, hij komt aan, anders was hij er niet’.³ De weg die je samen gaat, kent altijd hobbels en bochten. Soms struikel je of raak je verdwaald. Maar je mag altijd vertrouwen op handen die je weer helpen opstaan en daardoor hoef je je niet te laten verlammen of tegenhouden. Je bent immers sámen op weg, dus wat kan je gebeuren?

De wereld waarin we willen leven en waarin we aan onze bestemming willen komen, ontstaat niet vanzelf; ze vraagt erom telkens opnieuw met elkaar in gesprek te gaan. Laten we de komende periode bewust zoeken naar momenten van verbinding, naar kansen om elkaar te ontmoeten en aan te moedigen. Laten we elkaar steeds opnieuw zeggen en laten voelen: 'Je kunt dit en ik reis met je mee'. Want uiteindelijk zijn we niet alleen ons eigen verhaal, maar vooral het verhaal dat we samen vormgeven, in verbondenheid en met liefdevolle aandacht voor elkaar en voor de wereld om ons heen.

Met een hartelijke groet,
zuster Mieke Onderstal en broeder Martien Hoendermis

We danken Theo Kiffers voor zijn inbreng bij deze brief.



¹ Dirk de Wachter in het programma *Buitenhof* van 13 april 2025

² Merlijn Twaalfhoven, uit: *Het is aan ons*, 2020, uitgeverij Atlas Contact

³ Tom van Deel, uit: *Nu het nog licht is*, 1998, uitgeverij Querido